

Tämä on rinnakkaistallenne.

Rinnakkaistallenteen sivuasettelut ja typografiset yksityiskohdat *saattavat poiketa* alkuperäisestä julkaisusta.

Julkaisun tekijä(t): Hoppu, Petri

Julkaisun nimi: Minä ja kansallispuku

Julkaisuvuosi: 2017

Versio: Julkaistu versio

Käytä viittauksessa alkuperäistä lähdettä:

Hoppu, P. (2017). Minä ja kansallispuku. *Tanhuviesti*, 60 (3), 3.

Minä ja kansallispuku

Aloittaessani kolmetoistavuotiaana tanhuharrastuksen opin heti kansallispuvun voimakkaan symbolisen merkityksen kansantanssille. Kansallispuku oli tuolloin ennen kaikkea tanhupuku, univormu, jonka avulla pystyin ilmaisemaan kuulumistani kansantanssijoiden yhteisöön. Muistan ylpeyteni ensimmäisestä puvustani ja sen, kuinka uuteen ryhmään tullessani halusin hankkia uuden samanlaisen kansallispuvun kuin muillakin. Kansallispuku oli konkreettinen manifestaatio siitä, mitä halusin olla.

Yliopisto-opintojeni myötä asenteeni kuitenkin muuttui nopeasti, kun tutustuin folklorismiin eli perinteen elvyttämiseen ilmiönä ja ideologiana. Näin kansallispuvun edelleen univormuna, mutta omaksumani tieto riisui siltä autenttisuuden kaavun ja toi esille voimakkaan mielikuvituksellisen ulottuvuuden, joka maantieteellisiin alueisiin yhdistettäviin asusteisiin väistämättä liittyy. Kun lisäksi tuohon aikaan eli 80-luvulla kansallispukujen ympärillä käyty keskustelu oli usein hyvin normatiivista, ohjailevaa ja välillä jopa saarnaavaa, kaltaiseni nuori vihainen mies tunsi kapinamielialan nousevan itsessään. Miten joku voi sanoa, miten saan tai en saa pukeutua? Halusin paljastaa ideologisen ”valheen”, jonka koin kansallispukuun liittyvän.

Varsin pian suhteeni kansallispukuun muuttui kuitenkin uudestaan. Muistan Heikki Laitisen sanoneen joskus 90-luvun alkupuolella, kuinka kansallispuvun merkitys ei ole niinkään kansallisena symbolina tai univormuna vaan ennen kaikkea siinä, että se mate-

rialisoi menneen ajan pukukulttuuria meidän aikaamme. Tällaisten ajatusten myötä kansallispuku ei enää ollut minulle tanhupuku vaan aloin ymmärtää sen itseisarvon. Aloin lukea kansallispuvuista yhä enemmän ja huomasin, että kansallispuku-aatteesta ja sen taustalla olevista kansanpuvuista paljastui aina vain kiehtovampia tarinoita, joissa ideologiat ja materiat kietoutuivat toisiinsa. Ymmärsin paremmin, että puvuilla ja niiden osilla oli historiansa ja ne kiinnittyivät tiettyyn aikaan. Samalla minulle kirkastui entistä paremmin myös se, että koko ajatus kansallisesta puvusta oli historiallinen ja se perustui tiettyntyyppiseen näkemykseen kansallisuuden representoinnista.

Kohdallani tieto ei lopulta lisännyt tuskaa, vaan se päinvastoin herätti yhä enemmän kiinnostusta asiaa kohtaan, ja nyt tilanne onkin sellainen, että vuosien haaveeni uudesta puvusta on toteutumas- sa. Taustalla on voimakas symbolinen yhteys äitini kotipaikkakunnalle Sortavalaan, jonka puvun kankaat ostin viime kesänä. Symbolinen ulottuvuus ei kuitenkaan ole koko totuus, vaan minua kiehtoo myös ajatus päälläni olevasta puvusta, jonka kuosit, leikkaus ja värimaailma ovat erilaisia kuin nykyajan vaatemaailmassa. Pukuni ei ole iätön ja autenttinen, vaan se ilmentää fantasian, materian ja historiallisen todellisuuden kietoutumista yhteen esteettisesti ihastuttavalla tavalla. Seuraavaa kansallispukujen tuuletusta odotellessa!